

Universitätsbibliothek Paderborn

Eusebiu Tu Pamphilu Ekklēsiastikē Istoria

Eusebius <Caesariensis>

Mogvntiae, 1672

VII. Ubicumque in praeliis signum crucis adfuit, partam esse victoram.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14478

μασ, ἐν αὐταῖς μέσταις ἡμέραις διερχόμενα ταῦτα, ἀσταῖς κεκρυπτοτά τῆς μάχης· μαθεῖσθαι τὸ έβλέπετε, μηδὲνός πει τῇ αἰνιδέα μηδαὶ φαινομένως. Θεοτέραις δὲ καὶ κρέπιδοι δυνάμεναι, τὸ οὐαῖς θεούς φανεῖσθαι· εἶπεν δὲ τὰ στρατιώτικα συμβολῆις, τοιαῦτη τὴν φρουρὰν διαρρέεις σωθήκας· ἔντασθα δὲ τὸν Καισαρίαν. Θεὸν Σωτῆρα τὸν ἡμέραν πάντων ἐπιλασσαίμενον, τιθωμένα τε τέτοιο διὰ τοὺς τοῖς αὐτοῦ οπλίτας, πεζότης ἐκρύτει αὐτοῦ τοῖς γένεσιν τοῖς μακρῷ διελέγεται συμβολῆις κρητικῶν. καὶ κρεπιδόνων ἡδην υκηκούσιων ἴσχυρον, τὸν Σωτῆρα τεοπάίς περπομπεύονταίνει αὖτον φάλαγγον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Οτιοτε πολλαπλούσ, ὅπερες εἰς εὔφοροις σπιλιοῖς παρῆν, ἵκε τέ τοις ισχυροῖς.

ENDA δὲ αὖθις αὐτοφάνη τέτοιο, φυγὴ μὲν τοῖς ἐναντίοις ἔγινετο. δίωξις δὲ τῷ κράτελον ὁ δισομιδῶν ὁ βασιλεὺς, τὸ οἰκεῖον γραμμέτε πατάγυμα κεκμπικὸς ἦντος, οἰονεὶ πικηπικὸν αἰλεξικόδημακον ἐνταῦθοι τὸ Σωτῆροι τεσπαῖον παρεῖνας διεκελεύετο· ὃ παραπτικαὶ σωσανέφαινε νίκην. αὐλῆς καὶ Ρώμης παθεῖσα δέεται πνὶ μοίσα διωμάσονται τὰς αγανθομένιες.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Οτιοτε ποτέ τοις ησαντος τοις εἰδεχθίσαστο.

DΙΔΗ δὲ τῷ αὖτον αὐτὸν τασσασιῶν τοῖς κηρύματοι ιχνοῖ καὶ ψυχῆς δρεστῇ καὶ θεοτέσσιας τεσποῖσιν ἐγκείτοις, μόνη τῇ δὲ σπιλεδιακονίᾳ περσκαζεῖεν ὑπέλαθτον ἰστανδροῦ αὐθεστοῦ δρεθμὸν τῷ κατεῖναι πενήκοντα. οἷς δὲν ἐτερεγον τὸ μέοντον, ἡ κυκλῶν καὶ ταξίπειαν δρευφοριατὸ σημεῖον. αἱ μοισαίως ἐνδέξαντο τὴν ἄμων φέροντος. ταῦτα βασιλεὺς αὐτοῖς, τοῖς τὸν γραφον ποιεῦμένοις, ἐπὶ καὶ εἴς ζωῆς μακρῷ τῶν πραγμάτων ὑσεργον ἡ Ονόματος. τερπιθεῖσι καὶ τὸ μηημονθεύματα αἴξιον τῷ διηγήματι.

A tanquam partâ victoriâ per urbes transirent. Atque hæc cernebantur, reipſa quidem nemine usquam cōparente: sed divinâ potentia per visionem illam quæ oculis subſicebat, id quod futurum erat præmonstrante. Porro cum exercitus congregati pararent, is qui concordia fecerat ruperat, primus pugnam exorsus est. Tunc verò Constantinus Servatore ac supremo omnium Deo in auxilium vocato, atque hoc signo militibus suis dato; hostes primo prælio fudit. Nec multo post altera commissâ pugnâ, iterum superior difcessit, & longè majorem victoriam retulit; cum salutare crucis tropæum exercitum ipsius antecederet.

C A P U T VII.

Vbicunque in præliis crucis signum adfuit,
partam esse victoriam.

CERTÈ ubicumque hoc signum conspectum fuerat, continuo fuga hostium, victoribus terga illorum prementibus, sequebatur. Quo Imperator comperto, sicubi agmen aliquod exercitus sui premi animadverteret, illico talutare tropæum tanquam efficacissimum quoddam ad parandam victoriam amuletum inferri jubebat. Quo facto, statim victoria sequebatur, divina utique virtute animos virisque pugnantium confirmante.

C A P U T VIII.

Quod quinquaginta viri electi sunt qui crucem portarent.

ITaque lectis ex Protectorum numero quotquot corporis viribus & animi fortitudine ac veræ religionis institutis præstare videbantur, unum hominem munus imposuit, ut signi hujus assidue curam gererent. Erant omnes quinquaginta viri; quorum nullum aliud erat officium quam circumstare & satellitio suo custodire signum; quod singuli humeris suis alternatim gestabant. Hæc Imperator ipse nobis qui hanc historiam scribimus, dum in otio ageret, narravit, longo post tempore quam hæc contigerant: simulque rem quandam adjecti memoratu dignissimam.